

I BLÁZNI chtějí žít I

Hana Militká

Hana *Miláčka*
I Blázni chtějí žít I

Román věnuji naší drahé Květině Halberšátové
Tvář obálky je modelka Nikol Nejedlíková, foto Roman Albrecht.

Předmluva

Květina Halberšátová

Mám před sebou tvou knihu. Přichází na svět a mám tu čest napsat pár řádků na úvod.

Nikdy mě nenapadlo, že existuje vesnice Svobodné Dvory. Snad osud mi dal manžela právě z této obce. Tím to však nekončí. Ty, Haničko, jsi jako zázrakem také ze Svobodných Dvorů. A máš

tam dodnes rodinu. Je to neuvěřitelné, že dva lidé z jedné malé obce, kteří o sobě dosud vůbec nevěděli, se náhodou potkají při práci na tvé knize.

Jsem šťastná, že tím pádem patřím k vám oběma.

Tvá přítelkyně Květina Halberštátová

Když je toho Valentýna, máš právo mít svou další knihu. Je nejtěžší ne váhou, ale tím, že návraty jsou nejtěžší.

14. 2. 2018

Květina a Jirka Halberštátovi

Láska

Proč vlastně milujeme?

A proč se trápíme?

Proč rádi jíme, rádi se napijeme?

Čím to je, že pro lásku schopni jsme
všechno hned opustit, zavrhnout, nechat být?

A proč se bojíme, že bez lásky zahyneme?

Co je to láska? Jaký je to cit?

Hluboký vztah k jiné bytosti.

Nebo snad pocit vlastnictví či moci?

Jsme schopni všechny strasti přijmout?

Ve jménu lásky můžeme i zhynout!

Kam až nás zavede ta nesmírná touha?

Jak moc se můžeme rozhodovat sami?

Není to jen sebeláska, která s námi cloumá?

Co je to za sílu, co je to s námi?

Kdo nikdy nemiloval, jako kdyby nežil!

Jak ale poznáme, že nás vztah nezničí?

Je vážně moudrý ten, kdo vše na jednu kartu vsadil?
Máme snad ignorovat pocit nebezpečí?

Ach, rozume, ty nemáš šanci!
City a pudy stále vítězí!
Kdo lásku nezažil, ten po ní žízní.
Ať žijí Blázni po spoustu generací!

Léto se pomaličku hlásilo o nadvládu nad jarem. Nevyhrožovalo, jen se začínalo zlehka prosazovat.

Zrály třešně, jahody, budoucí úroda rynglí a švestek zatím vypadala velmi slibně. Ve vzduchu se vznášela vůně čerstvě posekané trávy, jinde již vonělo krásně usušené seno. Kupky sena lákaly ke skoku a válení se v nich. Jako děti! Ano, opravdu si někdy připadali jako děti. Velmi si užívali volnosti, přírody, sexu.

Seznámili se náhodou v kině. Koupili si lístky vedle sebe. Při promítání filmu si všiml mladý muž, že ta dívka vedle něho má krásné dlouhé nohy. Nechtěl na ni zírat, ale z filmu věděl pramálo. Jakmile se rozsvítilo v sále, dívku si prohlédl. Viděl, že je skutečně sama.

Před kinem ji oslovil. „Mohu vás doprovodit domů?“

Dívka se ohlédla. Prohlédla si ho od hlavy až k patě, pak mu pohlédla do očí: „Vidíte, to není špatný nápad,“ maličko se usmála.

Chvíli šli mlčky. Právě míjeli útulnou vinárničku, když navrhl: „Mohli bychom zajít třeba na dvě deci dobrého vína, pokud nejste proti. Krásně se po něm spí.“

„Je mi líto. Opět to není špatný nápad, ale teď opravdu nemohu. Mám práci.“

„To zní velmi tajemně. Doufám, že nečekáte do noci, abyste se pak vloupala do vyhlášeného klenotnictví a ukradla tam jeden z nejdražších diamantů světa, který pochází z viktoriánské doby z korunovačních klenotů královny Viktorie. Čirou náhodou je v současné době v blíže nejmenovaném klenotnictví přes noc, aby mohl být vystaven zítra, pouze na jeden den, odborné veřejnosti. Pokud jsem se čirou náhodou trefil, neumím si představit lépe strávený čas, než nad sklenkou dobrého vína. Víno vás posílí, víno vás potěší, dodá odvahy. Jak se na vás dívám, odvahu dodávat určitě nepotřebujete.“

„Na takovou prácičku bych si určitě netroufla. Jakmile něco ukořistíte, máte velký problém to prodat. S každým dalším zúčastněným roste riziko, že někdo všechno vyzradí a chytnou vás. To bych vážně nechtěla. Co se týče klenotů, zvláště drahých kamenů i zlata, vůbec se jim nebráním. Jenže se kolem mne nevyskytuje nikdo, kdo by mě toužil obdarovat. Ale teď vážně. Musím být v divadle o půl sedmé. Proto mě napadlo jít do kina, abych po skončení šla rovnou do divadla.“

„Vy tedy kulturu přímo hltáte. Je pravda, že také občas zajdu na dva různé filmy v jednom dnu. Divadlo by bylo už trochu moc.“

„Vypadá to, že bez kultury nemohu žít. Možná to tak je. Hlavně se nejdu dívat na představení, ale jako herečka hrát.“

„Aha, to mne opravdu velmi těší. Vlastně ještě žádnou živou herečku neznám.“

„Mrtvou ano?“

„Ne. Musím se přiznat, že do divadla moc nechodím. Asi mi chyběl správný impulz. Ale to se dá napravit,“ řekl žertovně mladík. „Dovolte mi, abych se představil, moje jméno je Tomáš. Přátelé mi říkají Tome.“

Dívka se zasmála: „Já jsem Lenka. Pro kamarády Lenča, Lenička, Leni, no prostě Lenka.“

Mladík se jí docela líbil. Byl urostlý, modré oči, plavé vlasy, upřímný pohled. Tělo samý sval a šlacha, alespoň to tak vypadalo pod elegantní košilí a těsně přiléhavými rifllemi.

„Těší mne,“ řekl Tomáš. „Co kdybych se na vás šel podívat do divadla?“

„Dnes to nepůjde. Celé představení je beznadějně vyprodané. Snad někdy jindy. Pokud bych to věděla pár dní předem, sehnala bych volňaska. Ale teď musím letět, nebo budu mít průšvih. Máme si ještě zopakovat jednu scénu. Je nejvyšší čas.“

„Mohu vás doprovodit?“

„Pokud umíte chodit rychle, teď už skoro běžet, tak ano.“ Mladík se snažil s dívkou držet krok.

Při přecházení nebo spíš přeběhnutí silnice na poslední chvíli strhl Lenku zpět, aby ji neporazilo auto. Vteřinu spočinula v jeho náručí. Pak se vymanila, lehce zrudla: „Promiňte, musím letět,“ už otvírala dveře, na kterých stálo Vstup jen pro zaměstnance.

„Můžeme se někdy sejít? Třeba zajít na víno nebo něco podobného?“ zeptal se v poklusu Tomáš.

Lenka se ještě ohlédla, znovu jej přejela pronikavým pohledem: „Uvidíme!“ Zmizela v divadle.

„A je to!“ řekl si potichu. „Vím sice, že se jmenuje Lenka, ale to je všechno. Nemám ani číslo na její mobil. Nevím vůbec nic. Jenom, ve kterém divadle hraje. Snad ji najdu.“

Vstoupil do budovy divadla vchodem pro zaměstnance, kudy před chvílí zmizela.

Obrátil se na vrátného: „Dobrý večer, můžete mi říct, v kolik hodin dnes končí divadlo?“

„Pročpak to chcete vědět, mladý muži?“

„No, víte, mám tady počkat na Lenku, ale nevím, kdy jí končí představení. To je ta, co sem před chvíličkou vběhla.“

„Jo Lenka, no jo, tak dneska představení končí přesně ve tři čtvrtě na deset. Někdy se to protáhne o dalších dvacet minut. Víte, u divadla záleží hlavně na publiku. Potlesky na otevřené scéně mohou představení protáhnout třeba o dvacet minut. Když herci

začnou improvizovat, máme tady dalších deset až patnáct minut. Jo, dnes hraje slavnou hru, ale v dnešní době to všichni předělávají, nevím, jestli k lepšímu. To víte, pamatuju slavné herce, v dobách, kdy začínala televize. To vám byla nádhera, ta představení, ty divadelní i filmové hvězdy. Róby, co nosily.“ Najednou vrátný zjistil, že mluví do prázdna. Mladík byl pryč.

Tomáš přemýšlel: „Přece tu nebudu stát mezi fanynkami, až vyjde ta moje vysněná hvězda. To se nehodí.“

Šel do blízké hospůdky na lehkou večeři a dvě deci bílého vína. Měl skoro tři hodiny času. Dal si tedy ještě kávu. Potom se šel projít rozsvíceným městem. Byl poklidný sobotní večer, potkával malé hloučky lidí, kteří mířili za zábavou i dobrým pohoštěním.

Stále se nemohl zbavit myšlenky na Lenku. Ani nevěděl, co ho tak upoutalo. Jestli její krásné dlouhé nohy, nebo hluboké smyslné oči, dlouhé vlasy, či štíhlá postava. Nejspíš z ní vyzařovalo něco, co ho silně zasáhlo.

Když se blížil čas určený vrátným jako konec představení, zamířil k divadlu. Představoval si, že uvidí Lenku a půjdou někam do hospůdky na víno, nebo třeba nepohrdne pozdní večeří.

Chvilí netrpělivě čekal. Najednou se začali trousit ze služebního vchodu herci a personál divadla. Sledoval všechny velmi bedlivě, ale nebyla mezi nimi. Šel tedy znovu za vrátným: „Prosím vás, Lenka už odešla?“

„Lenka? Pane, tady je spousta lidí. Jak mám vědět, koho hledáte?“

„Nestačila mi o sobě víc říct. Měl jsem na ni počkat dnes večer.“

„To asi sotva, protože ta Lenka, o které patrně mluvíte, hraje jen v první půlce a asi před hodinou odešla,“ prohlásil vítězně vrátný.

Tomáš zůstal jako opařený: „To není možné! Proč mi to neřekla?“

„A zeptal jste se jí, v kolik na ni máte čekat?“

Tomáš něco zamumlal a rozladěně odešel: „Patří mi to. Kdybych celou dobu čekal, tak bych ji neprošvihnul. Ale zase, stát tři hodiny na ulici je těžké.“

Pak ho něco napadlo. Vrátil se zpátky k vrátnému.

„Copak, už jste tady zas? Dnes už nehrajeme.“

„Nemáte prosím, kousek papíru a tužku?“

„A psát už budete sám? To víte, dobrý vrátný má všechno.“

„Jste moc hodný,“ řekl Tomáš a začal psát: „Slečno Lenko, po skončení dnešního představení jsem na vás čekal, abych vás pozval na malé posezení. Teprve po odchodu všech mi vrátný sdělil, že končíte po první pauze.“

Moc rád bych vás znovu viděl. Píšu vám číslo telefonu, zavolejte mi, prosím. Budu čekat.

Váš přítel Tomáš.“

Pečlivě složil papír, aby nebyl text vidět. Bylo mu jasné, že si vzkaz stejně přečte kdokoliv. Hlavně, aby si ho přečetla Lenka.

Podal lístek vrátnému. Ten na něj nahoru napsal Lenka Kulová.

Šel domů. Musel ráno brzy vstávat. Zítra ho čeká cesta po vlastech českých i moravských.

Druhý den vstal s dobrou náladou. Čeká ho pestrý den. Pak si vzpomněl na Lenku a trochu posmutněl. Netušil, kdy zavítá do divadla a přečte si jeho vzkaz. Možná, až za pár dní. Udělal zatím vše, co mohl, aby se znovu setkali.

Když se oholil, cítil se spokojený. Začal si dokonce hvízdát. Těšil se na dnešní den. Navíc doufal, že mu Lenka brzy zavolá.

Tomáš byl redaktor televize. Jezdil točit zprávy kraji pro večerní vysílání. Většinou jezdil s kameramanem Tondou a zvukařem Mílou. Oba byli samá legrace, měl je rád. Jejich výjezdy bývaly předem domluveny. Mladá dívka jménem Kamila se snažila, aby vždy perfektně zajistila jejich výjezd. Patříční lidé očekávali jejich příjezd. To vše ráda zvládala Kamilka, protože velmi okatě nadbíhala Tomášovi. Velmi jí imponoval, byl inteligentní, vzdělaný, výborně se oblékal a dost vydělával. Prostě partie nanejvýš pro ni vhodná.

Nejdříve si toho vůbec nevšiml. Až ho upozornil Tonda. Jako kameraman měl v popisu práce všimnout si všeho důležitého. Proto jako první zpozoroval marné úsilí Kamilky.

Tomáš zůstal jako opařený. To snad není pravda, vždyť je to žabec, sotva ze školy. Je sice docela šikovná, ale vůbec Toma nenařadilo, že by mohl s takovou mladou dívkou chodit. Je určitě pěkná, milá, ale děsně naivní.

Její zájem Tomáše nepotěšil. Rozhodně nepotřeboval na pracovišti žádný románec, ani žádné zavržené milenky. Chtěl se dostat jednou dál, do hlavního města. Moc toužil po Praze. Snažil se o co nejlepší výkony, aby si ho v Praze všimli. Snad dostane šanci. Nějaká Kamilka v jeho plánech nehrála žádnou roli.

Takhle rozjímal, když se chystal vyjet na další reportáž. Nejdřív vyzvedne Tonda, pak má po cestě Mílu. Jede se na jižní Moravu. Lidé tam jsou vstřícní, vždycky pozvou na víno. On jako řidič nemohl pít. Nikdy ho nikdo neviděl v podroušeném stavu. Většinou mu dali láhev dobrého moku s sebou. Pak si mohl doma v klidu vínečko vychutnat. Už měl docela pěknou sbírku. Plný soukromý bar.

Vzpomněl si na Lenku: „Kdo ví, jestli se ozve. Pokud ano, co její plány, její budoucnost? Šla by se mnou časem do Prahy?“

Tom zastavil u Tondova domu. Ten už čekal. S kamerou se hrnul do auta.

„Nazdárek, jak ses vyspal na naši dnešní pouť po vlasti moravské?“

„Výborně,“ řekl Tom. „I když si umím představit, že bych vstával později, ale co se dá dělat, práce nepočká, národ volá!“ smál se Tom.

Další zastávka byla u Míly. Také on si nesl náčiní. Uvelebil se vzadu na sedadle. Byl trošku při těle, neustále se mořil nějakými dietami. Nebo o nich aspoň mluvil, protože jeho tělesná schránka

vypadala pořád stejně. Nebyl příliš tlustý, ale snažil se o Kamilku, přestože neměl šanci.

Takový je život. Spoustu času se honíme za těmi, co nám utíkají. Nás honí ti, před kterými utíkáme. Jinak bychom si nevážili toho, když dojde ke splnutí partnerů.

Míla oba kolegy pozdravil: „Čau, Tome, čau Tony. Dnes bude krásný den. Už máte vymyšleno, kde se stavíme na oběd? Ne že bych měl hlad, ale tuhle trasu dobře znám. Pochybuju, že nás pozve starosta na oběd, zvlášť když se s ním setkáme až ve 14 hodin. On bude jistě po obědě.“

„Jasně, že se stavíme. Řekni si, kde chceš. Nebo se domluvte s Tonym. Mně je to celkem jedno. Dám si cokoliv dobrého. Ale zatím je ještě brzy i na svačinu.“

„Kdepak svačinu, tu já bych nemohl. Za chvíli bych neprošel dveřmi. Kamilce bych se nelíbil,“ řekl Míla.

„Copak Kamilka, to je kočka,“ řekl uznale Tonda.

Tomáš se jen slabě usmál. Rozhodně neměl náladu se o ní bavit, také proto, že by nerad kazil Mílovi jeho marnou naději. Přál mu ji, ale ona se dívala jinam. Míla byl moc prima chlap, ve stejném věku, jako Tomáš. Jen by měl chodit do fitka. Možná ho přímo vyzvu, buď se mu tam zalíbí, nebo mu nemůžu pomoci. Tím zakončil Tomáš své úvahy spojené s Kamilkou.

Začali se bavit o tématu, aby byli připraveni, až dorazí na místo. Průběh natáčení byl už jenom normální profesionální výkon.

Cestou domů se lehce ovíněný Tonda dal do vzpomínání: „Jo, za totáče, to vy nemůžete pamatovat, jsme měli docela těžkou pozici. Při natáčení reportáže se muselo dbát na to, abychom neměli v záběru nějaký kostel, křížek, nebo obraz nějakého svatého. To by nám v Praze nevzali. Celou reportáž by vyhodili.

Jednou, jakýsi šťoura objevil, že v pozadí přešel farář. Hned bylo zle. Prý, že tajně propaguje církev. Okamžitě s ním rozvázali na hodinu pracovní poměr. Zmizel z našeho města neznámo kam. Vím jenom, že měl rodinu. Jeho děti nesměly studovat ani na střední, natož na vysoké škole. Taková maličkost mohla zničit život nejen tomu člověku, ale celé rodině. Jak se člověk dostal na listinu podezřelých osob, bylo zle. To vy nepamatujete, ani nevíte, jaká je tady svoboda. Jo, vždycky budou hajzlíci, kariéristi, ale aspoň můžu udělat ten nejlepší záběr. Nikdo nehodnotí, kolik kostelů, nebo křížků na hřbitově natočím do zpráv. To je fakt, obrovská úleva.“

Tím Tonda zakončil svou hlubokomyslnou úvahu na téma svoboda slova i obrazu. Nezvykle dlouhý proslov jej vyčerpával. Nahnul si z láhve od starosty. Byl velmi štědrý, všem dal pár lahví s sebou, aby ve městě věděli, jak má chutnat víno.

Kolegové se usmívali. Znali Tonda dobře. Věděli, že tenkrát nebylo lehké, ale kdo by se tím dnes trápil. Žít se musí v té době, která právě je. Byl skvělý kameraman. Mohl by točit celovečerní filmy, měl umělecké cítění, ale byla tu rodina. Jeho žena Růža často ma-

rodila. Občas vedl domácnost. Staral se o dvě dcery. Nemohl pomyslet na to, že odjede na delší dobu z domu, aby točil filmy. Povedlo se mu skloubit zaměstnání s péčí o rodinu.

Tomáš se od Tondy hodně naučil. Vycítil, že je profesionál, který své práci rozumí. Naučil se vidět očima kamery. To byl pro jeho profesi velký přínos.

Teprve při návratu domů si Tomáš vzpomněl na Lenku. Najednou zazvonil telefon. V mobilu se ozval ženský hlas.

„Dobrý den, jmenuji se Lenka Kulová. Měla jsem v divadle od vás vzkaz. Proto se vám ozývám. Musím se přiznat, že si nevzpomínám, kde jsme se viděli.“

Tomáš byl zaskočený: „Dobrý den. To je dobře, že se mi ozýváte. Škoda, že jste včera tak rychle odešla z divadla.“

„Chcete říct, že jsme se viděli včera?“

„Ano, jistě, v kině. Pak jsem vás doprovodil k divadlu.“

„To je velmi zvláštní,“ řekla Lenka.

„Mohu vás vidět? Třeba dnes večer? Jak se vám to hodí? Popovídáme si, určitě si na mne vzpomenete.“

„Dnes mám představení, ale o půl osmé končím. Sejdeme se u zadního vchodu. Ještě mi řekněte, co budete mít na sobě, abychom se poznali. Já budu mít modré šaty.“

„Výborně, určitě vás poznám. Budu mít rifle a kostkovanou červenobílou košili s krátkými rukávy. Moc se na vás těším.“

„Já na vás taky,“ řekla váhavě Lenka.

„Tak v půl osmé na shledanou.“ Tomáš měl divný pocit. Jako kdyby celé setkání v kině ani neexistovalo.

Za chvíli se vydal do města. Stavil se na lehkou večeři poblíž divadla. V půl osmé čekal u služebního vchodu do divadla. Občas vyšli nějakí lidé, ale Lenka nikde.

Najednou k němu přistoupila žena středních let: „Dobrý den, Lenka Kulová. Asi čekáte na mne.“

Tomáš vyvalil oči: „Na vás? Aha, promiňte, došlo k nedorozumění. Včera jsem se setkal v kině s Lenkou, řekla mi, že je herečka. Hraje určitě v tomhle divadle. Vrátný na můj vzkaz napsal vaše jméno. Omlouvám se, ale můj vzkaz byl pro jinou Lenku. Je mi to trapné. Pokud se nebudete zlobit, zvu vás na dvě deci, abych odčinil tuto nepříjemnost.“

„Ne, to opravdu nemusíte. Nedivím se, že vrátný ještě nezná mou mladší kolegyni. Je tady v divadle jen chvíli, teprve začíná. Mohu vám prozradit, že v souboru jsou ještě dvě Lenky. Nejsm si jistá, která z nich to je. Máte na mysli blondýnku nebo hnědovlásku?“

„Hnědovlasou,“ vyhrkl Tomáš.

„Tak ta je Pěkná.“

„Ano, je velmi pěkná. Jak se, prosím vás, jmenuje příjmením?“

„Jmenuje se Pěkná. Lenka Pěkná. To je krásné příjmení, že?“ usmála se Lenka Kulová. Pak dodala spiklenecky: „Protože jste sympatický, poradím vám. Právě zkouší v divadle, mají večerní

zkoušku, asi do devíti. Předpokládám, že ona skončí dřív. Pokud chcete, můžeme se na chvilku posadit do hospůdky naproti, je tam dobrý výhled na služební vchod. „Máte dobrou půlhodinku čas.“

Zasedli ke správnému stolku, bylo dobře vidět na vchod do divadla. Tomáš objednal Tramín, ten nikdy nezklame.

Oba si nenuceně povídali o divadle. Co stojí za to vidět, na co nemá chodit, ani kdyby mu za to platili. Najednou se objevila. Vyšla ze dveří. Celá zářila, byla krásná.

„Je to Lenka Pěkná? Tak utíkejte, nezdržujte se s placením,“ rezolutně prohlásila Lenka Kulová.

Tomáš poděkoval, doslova se vyřítil ze dveří hospůdky. Lehce dostihl Lenku Pěknou. Byla velmi překvapená. Nejdříve zůstala nevěřícně stát, potom se usmála zářivým úsměvem. Bylo vidět, že Tomáše ráda vidí.

„Co s načatým večerem?“ zeptal se Tom. „Půjdeme si někam na chvíli sednout? Dáme si trošku vína? Oslavíme spolu naše setkání.“

„Na chvilku bych mohla. Zítra mám těžkou zkoušku hned od rána.“

„Kam zamíříme?“

„Kamkoliv, jen ne do té hospůdky naproti, tam chodí všichni. Neměli bychom chvilku klidu.“

„Vím o krásné malé vinárně kousek odtud. Je tak zašitá, že ji skoro nikdo nezná. Je to mé tajné útočiště.“

Lenka souhlasila.

Přišli před nenápadný podnik. Bylo vidět, že se tam Tomáš vyzná. Vrchní je uvedl ke stolku pro dva. Objednali si šedou Rulandu a pražené mandle.

„Jak se vám líbil film?“ zeptala se dívka.

„Velmi. Vaše přítomnost ho ozvláštnila,“ usmál se mladík.

Vrchní přinesl víno, nalil skleničky.

„Myslím si, když máme nalito tak dobré víno, můžeme si začít tykat. Budu ti říkat Tomi, nevadí ti to?“ usmála se.

„To je krásná varianta, ještě mi tak nikdo neříká.“

„Líp se mi bude říkat - ahoj Tomi, jak se máš?“

„Jsem pro, tak na tykání!“

Přifukli si a dlouze se políbili. Lenka cítila, že jí celým tělem projel elektrický výboj. Tom líbal vášnivě. Měl v té chvíli dojem, že by se s ní dokázal líbat celý život. Zadíval se jí do očí.

Měla krásné velké zelené oči, které se na něho smály. V jejich hloubce se odrážela smyslnost s přísliby lásky, něhy i veliké vášně. Nejradši by se v těch očích utopil. Dopili víno, jedenáctá večerní už odbila.

„Dáme si ještě něco?“ zeptal se Tom.

„Ne, už opravdu nic, vážně musím jít,“ usmála se.

Zavolal vrchního a zaplatil.

Venku vzal Lenku za ruku: „Řekni mi, chodíš často do kina?“

„Moc často ne. Abych řekla pravdu, už jsem nebyla v kině asi půl roku. Včera mi bylo nějak smutno, ani nevím proč. Nechtěla

jsem zůstat sama na kolejích. Všichni odjeli domů, nebo mají své rodiny. O sobotách i nedělích je docela smutno. Všichni se rozprchnou. Já to mám domů daleko. Nevyplatí se mi jezdit domů na dva dny.“

„O víkendech jsem na tom podobně jako ty. Říkala jsi, že bydlíš na kolejích. Ty ještě studuješ?“

„Půjdu do posledního ročníku. Výjimečně mám hostování v divadle. Neradi to povolují. Mám celkem dobré známky. Navíc náš třídní hraje v tomto divadle. Jinak by mě škola neuvolnila. Je to pro mne velká zkušenost, stát na profi prknech se zkušenými herci. Být u zkoušek, vidět celou tu hereckou kuchyni v praxi. Hodně se od nich naučím. Herecká výchova je náš hlavní předmět, ale je veliký rozdíl, hrát se spolužáky ve škole, nebo ve skutečném divadle. Moc mě to baví.“

„Vůbec se ti nedivím, je to velmi zajímavá profese. Já dělám zprávy pro televizi. Točíme šoty pro televizní noviny. Máme tříčlenný štáb. Jezdíme po našem kraji i mimo, výjimečně nás pozvou do Prahy, když je nějaká speciální událost. Máme docela kliku, Praha nás bere. Odvysílá nám skoro devadesát procent všeho, co jim pošleme.“

„To je zajímavé. My žijeme zdánlivě trochu mimo realitu. Ale v naší práci pomáhají životní zkušenosti. Já jich ještě moc nemám. Tím spíš si musím všímat okolí, lidí, charakterů, abych měla z čeho čerpat. Je to vážně moc zajímavá práce.“